

— i hvert Fald af Navn — den gamle Universitetsby Freiburg am Breisgau. Den ligger i Baden, ved Foden af Schwarzwald. Den er efter min Mening en af de kønneste Byer Nord for Alperne, og i dens Omegn vokser Sydtysklands allerbedste Drue. Jeg laa der i mine yngste Kandidatdage og studerede Nationaløkonomi. Det var en ganske lystig Tid. Jeg fik flere gode Venner mellem Studiekammeraterne, vi gjorde Ture sammen omkring i Bjergene, og en Dag i overgiven Stemning forpagtede vi i Forening en Vinmark for et Aar. — Her ser De Resultatet. Det blev morsomt nok en ganske profitabel Forretning. Jeg har endnu et halvt hundrede Flasker i min Kælder.«

Han løftede sit Glas op mod Lyset, og Skæret fra Aftenrøden brød sig i dets bugede Sider, saa det syntes at fyldes med Blod som den hellige Gral.

»Længes De ikke efter igen at komme ud at rejse?« spurgte Povl Gaardbo for ad en Omvej at komme ind paa sit Emne.

»Hvorfor dog det? Kan jeg have det bedre, end jeg har det? Hvad skal man i det hele taget rejse for? Enten finder man sig tilfreds, hvor man er, eller ingen Steder i hele Verden. Det troede jeg forøvrigt, vi var enige om, Doktor Gaardbo, at det er latterligt med al denne Styrtten Jorden rundt efter Oplevelser, da man altid har dem i Overflod lige for Næsen af sig. Der findes vel heller ikke noget